

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **J. Ž.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha - Nové Město, týkající se žaloby proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 8. 2011, č. j. 149304/2011-10000, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2015, č. j. 5 A 268/2011 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou dne 31. 8. 2011 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného o námitce ze dne 19. 8. 2011, č. j. 149304/2011-10000 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta námitka žalobkyně proti oznámení Ministerstva zemědělství, Agentury pro zemědělství a venkov Rychnov nad Kněžnou, o provedení změny evidovaných údajů v evidenci využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů ze dne 31. 5. 2011, č. j. EP82879/8/3. Podstatou námitky byla skutečnost, že žalobkyně nesouhlasila s evidovanou výměrou půdního bloku 3402/2, který měl být dle jejího názoru veden ve výměře 0,75 ha, a nikoliv 0,73 ha, jak je uvedeno v citovaném oznámení.

[2] Usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. 5 A 268/2011 – 38 (dále jen „napadené usnesení“), městský soud řízení o žalobě zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby a výrokem III. napadeného usnesení vrátil žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč. Soud přitom vycházel z ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), dle kterého *soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním*. Soudní poplatek za podanou žalobu činil 2.000 Kč, soud tedy rozhodl o vrácení části soudního poplatku ve výši 1.000 Kč.

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž brojí proti výroku III. napadeného usnesení a žádá o vrácení celého soudního poplatku ve výši 2.000 Kč, jelikož městský soud byl od podání žaloby

do jejího zpětvzetí ve věci nečinný. Stěžovatelka se tudíž domnívá, že má právo na vrácení celého soudního poplatku.

[4] Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Tímto důvodem nepřipustnosti kasační stížnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, když uvedl, že „[p]odle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čisté) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 – 53, podle něhož „nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé“).

[5] Z § 57 odst. 1 s. ř. s. plyne, že mezi náklady řízení spadají i soudní poplatky. Rozhodnutí o vrácení soudního poplatku z návrhu v případě zastavení řízení ve věci z důvodu nezaplacení soudního poplatku řádně a včas, obdobně jako výrok soudu, jímž se vrací soudní poplatek z návrhu v případě odmítnutí žaloby, nebo výrok soudu, jímž se vrací část soudního poplatku v případě zastavení řízení z jiných důvodů, je rozhodnutím o nákladech řízení – o nákladu řízení spojeném s podáním návrhu ze zákona o soudních poplatcích (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 25/2006 – 144, a dále usnesení rozšířeného senátu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 125/2012 – 43).

[6] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu v případě, kdy není napaden současně výrok městského soudu ve věci samé, nepřísluší zabývat se otázkou, zda byl výrok o náhradě nákladů řízení správný. Protože kasační stížnost směřuje pouze proti výroku III. napadeného usnesení, jímž městský soud rozhodl o vrácení soudního poplatku, je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[7] *Obiter dictum* lze uvést, že stěžovatelka podala správní žalobu dne 31. 8. 2011, tedy před tím, než dne 1. 9. 2011 nabyla účinnosti novela zákona o soudních poplatcích, provedená zákonem č. 218/2011 Sb. Dle přechodných ustanovení tohoto zákona platí, že za řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vybírají poplatky podle dosavadních právních předpisů, i když se stanou splatnými po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Pro vrácení soudních poplatků přechodná ustanovení speciální úpravu neobsahují, Ústavní soud proto citované ustanovení interpretuje tak, že pojem „vybírání poplatků“ zahrnuje též jejich vrácení (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2012, sp. zn. I. ÚS 3296/12, bod 15. nebo náleží Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1485/12). V době podání žaloby platilo, že soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Při vrácení soudních poplatků v případě zpětvzetí žaloby, která byla podána před 1. 9. 2011, tedy soudy postupují podle tohoto ustanovení a vrací zaplacený soudní poplatek v plné výši (na rozdíl od žalob pod sp. zn. 7 A 69/2012 a 9 A 40/2012, které stěžovatelka u městského soudu podala po 1. 9. 2011). Postupem městského soudu tak mohlo dojít k porušení práva stěžovatelky na ochranu majetku dle čl. 11 Listiny a práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny. Kasační stížnost nicméně není zákonným opravným prostředkem v případě, kdy k zásahu do práv žalobce dojde výlučně výrokem soudu o nákladech řízení. Zákon o soudních poplatcích (§ 10 odst. 10)

pokračování

navíc stanoví, že vrátit soudní poplatek nelze až po uplynutí 10 let od konce kalendářního roku, v němž byl zaplacen.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu